

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Accessus Christi, recessus mundi. Qui mundum sibi retinet, Christum non
obtinat. Hac hebdomada quæ diversa occurrunt ad Vnum illud tendunt de
qui Dominus apud Martham.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Et cum venisset Iesus in domum principis, & vidisset ibi vicinos, & turbam tumultuantem, dicebat, Recedite.

Accessus Christi, Recessus mundi.
Qui mundum sibi retinet, Christum non obtinet.

Ratio est manifesta quia ex duobus contrariis qua se invicem ab eodem subiecto expellunt, quisquis unum retinet, aliud non obtinet. Quod etiam verius est in contradictorijs & privativis quorum unum negat omnino aliud, ut lux & tenebrae, quies & turba, mors & vita.

Sed Christus & Mundus sic sunt sibi contrarii, Contradictorii & quodammodo privativi & oppositi. Quod fuscè probatum est in 1. p. In die natalis Domini.

Per mundum autem cum multa possint intelligi, tum hic potissimum Concupiscentiae perturbantes animam, & curae mordaces saecularium cupiditatum, de quibus egregie Divus Gregorius ad illa verba Job: Sapientia ubi invenitur & quis est locus intelligentiae. Abyssus dicit, non est in me: Et mare loquitur, non est mecum. Quid enim, inquit, maris nomine nisi saecularium mentium amara inquietudo signatur? qua dum se vicissim inimicitis impetunt, quasi ad vorantes se unda collidunt. Rectè etiam mare vita saecularium dicitur, quia dum procellosis actionum motibus concitatur, ab interna sapientia quiete atque stabilitate disjungitur. Quo contrarietate per Prophetam dicitur: Super quem requiescat spiritus meus, nisi super humilem & quietum & trementem sermones meos? A terrens autem mentibus tanto longius spiritus fugit, quanto apud has quietem non invenit: Contritio & infelicitas in vijs eorum, & viam pacis non cognoverunt. A qua nimirum contritione perturbatis nos Dominus revocat dicens: Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos, &c. Quid enim in hac vita laboriosius quam terrenis desideriis aestuare? aut quid hic quietius quam huius saeculi nihil appetere? Hinc est quod Israeliticus populus custodiam Sabbati accepit in munere: hinc & contra Aegyptus est mactarum multitudine percussa. Populus namque qui Deum sequitur, accipit Sabbatum, id est, requiem mentis, ut nullo in hac vita desideriorum carnalium appetitu fatigetur. Aegyptus verò qua

huius mundi speciem tenet, muscis pervertitur. Musca enim nimis insolens & inquietum animal est, in qua quid aliud quam insolentes curae desideriorum carnalium designantur? unde alias dicitur, musca morientes per dunt suavitatem unguentis, quia cogitationes superfluae qua assidue in animo carnalia cogitante nascuntur & deficiunt, eam suavitatem qua unusquisque intrinsecus per spiritum unctus est, perdunt, quoniam integritate eius perfrui non permittunt. Aegyptus ergo muscis percutitur quia eorum corda qui terranam vitam diligunt, dum desideriorum suorum inquietudinebus feriuntur, turbis cogitationum carnalium ad ima depressa sunt, ut ad quietis intimam desiderium non levantur.

Vnde cum mira ope pietatis ad cor Veritas venit, prius ab eo cogitationum carnalium aestus ejicit, & post in eo virtutum dona disponit. Quod bene nobis sacrae Evangelij historia innuit, in qua dum ad resuscitandam filiam principis accitatus Dominus diceretur, proximus additur: Et cum esset turba, intravit, & tenuit manum eius, & surrexit puella. Foras ergo turba ejicitur, ut puella suscitetur, quia si non prius à secretioribus cordis expellitur importuna saecularium multitudinum curarum, anima qua intrinsecus jacet mortua, non reurgit. Nam dum se per innumeras terrenorum desideriorum cogitationes spargit, ad considerationem sui se nullatenus colligit.

Hæc ille S. Doctor, & alia pro his qui ratione sui officij tenentur vacare negotijs quibusdam temporalibus: Vacare, inquit, Deo appetunt ex gratia dilectionis, & rursum curas superimpositas ex conditione expleant servitutis. Cumque occupationes extrinsecas per strepunt, intrinsecas in amore paratissima quiete tenentur, atque occupationem tumultuosam exterius per strepentis dispensat interiorum praesidens Iudex Ratio, & tranquillo moderamine ea qua circa se minus sunt tranquilla, disponit. Sic enim vigor mentis frangendis praestit motibus carnis, sic saepe superimpositos tumultuosos occupationis bene regit amor quietis, quia exteriores curae si per verso amore non appetuntur, non confuso sed ordinato animo ministrari queunt. Sancti etenim viri nequaquam eas appetunt, sed occulto Ordine sibi superimpositas gemunt, & quavis illas per meliorem intentionem fugiant, tamen per subditam mentem portant. Quas quidem summopere si liceat, vitare festinant, sed rimentes occultas dispensationes Dei, tenent quod fugiunt, & exercent quod vitant. Intrañt enim ad cor suum, & ibi consulunt quid velit occulta voluntas Dei, seseque subditos debere esse

Iob. 28.

1. 18. Mor. 6. 25.

esse summis ordinationibus cognoscentes, humiliant cervicem cordis iugo divina dispensationis. Quisquis verò talis est, quilibet tumultus versetur extrinsecus, nunquam ad eius interiora pervenit: utaque agitur ut aliud intrinsecus voto, aliud extrinsecus tenentur officio, & hac sapientia non jam turbulenta atque confusa, sed tranquilla corda replantur. Quasi diceret, Et sic Christus habitare cum illis poterit qui sic in mundo sunt, ut de mundo non sint: Vide in 2. p. Fer. 5. post Cineres.

Non est mortua puella, sed dormit. Quid turbamini, & ploratis? puella non est mortua, sed dormit.

Marci. 5.

Mortua quidem erat puella; sed Dominus illam dormire ait, vel quod eam esset à morte tanquam à somno suscitaturus: vel quod bonis morientibus mors somnus quidam est, quia mors illorum quiescit, quia quiescunt in Domino, & in aeternam suscitandi sunt requiem: vel denique respiciebat Dominus ad illas animas quæ primis in suis annis se Deo dicant, vovent & consecrant; quales sunt Religionum Novitiae, quas mundus deserit & deplorat tanquam mortuas: at si verò puella mundum deserit, felicitas de illa dici potest, *non est mortua puella, sed dormit*, sed quiescit vivit, & in aeterna vivit requie.

Si tamen illa mundum extrà tantum desereret, si mundo tantum moreretur quantum ad aeterna quæ deserit, tum infelicitas de illa diceretur, *Non est mortua puella sed dormit*, non est mundi cupiditas mortua, sed dormit tempore sui tyrocinij, & post suscitabitur in deplorandam eius perniciem, sicut ignis sopitus in cinere.

Duplex ille sensus sic simul expositus, & fufus declaratus, majorem cum Divina gratia vim habere potest.

Et cum ejecta esset turba, intravit, & tenuit manum eius, & surrexit puella.
Paulò expressius sanctus Lucas.
Ipsè autem tenens manum eius, clamavit dicens: Puella surge, Et reversus est spiritus eius, & surrexit continuo.

Mira certè spiritus extra carnem viventis obedientia! sed cur idem spiritus in carne vivens non ita Christo semper obedit, cum non minus illi sit subiectus in carne quam extra carnem? Hinc illa est Veritas valde practica in 3. p. quæ habetur Fer. 6. Hebdom. 9.

**Quam Christo debet anima subjectionem, debet ita in corpore redde-
re, ac extra corpus.**

Videri potissimum debet hæc Veritas: & quia totus defectus est à concupiscentia quæ regnat in mortali corpore, & quæ sibi potius Christum subiecit quam se Christo subiciat: hinc aliud grave damnum sequitur ut quæ putatur vivens in carne anima non vivat, sed sit mortua, & quæ non putatur mortua, dum Christum in se suscepit, magis ac magis moriatur. Quod certè non minus frequens est multis quam damnosum, ac proinde uberior exponendum.

Quatuor hic dicuntur quorum tria sunt plana & certa; quartum verò paulò est fufius explanandum, Primò id certum est quod dum concupiscentia regnat in nostro mortali corpore, potest esse multorum causa peccatorum quæ ignoremus. Nam *delicta quis intelligit?* Secundò id etiam indubitatum est quod quamdiu in peccato mortali vivit anima, non vivit vita spirituali quæ est charitas & gratia, sed est mortua, qua morte ipsum peccatum mortale dicitur, & uno sensu Propheta dixit, *Anima qua peccaverit, ipsa morietur.* Tertio, nec cuiquam dubium est si tum anima quæ est mortua sive quæ est in peccato mortali accederet ad sacram mentem, quin peccaret novo lethali peccato; & quin magis moreretur? *qui enim manducat indignè, iudicium sibi manducat, non dijudicans corpus Domini.* Quarto denique, quod non est ita planum & apertum, sic saepe multis accidit qui frequenter communicant, ut cum finitur concupiscentia regnare in mortali corpore tum anima sit in peccato mortali quod ignorat, & in quo ignoratò accedat ad sacram Communionem; & in qua sacra Communionem peccet lethali, & gravius moriatur quam ante esset mortua. Totà difficultas in ea parte est quæ dicitur peccare Communicantem dum in peccato mortali quod ignorat communicat; nam si peccatum ignorat non ei videtur imputandum tanquam voluntarium, & tanquam cognitum: ac proinde non videtur novo peccato peccato dum sic ignorans communicat.

Exech. 18.

1. Cor. 11.

Responde-

Respondetur hoc ita quidem esse quando est innocens & inculpabilis ignorantia, non ita verò quando est ipsa noxia, & culpæ annexa, qualis plerumque est illa peccatorum ignorantia quæ procedunt ex regnante in corpore concupiscentia. Nam quando aliquid vehementius concupiscis, facit illa quidem vehementior concupiscentia ut peccatum ignores quod concupiscendo admittis, sed non facit quin tale peccatum ignoratum sit verè peccatum & voluntarium & inexcusabile, quin potius quantum est magis ignoratum, tanto sæpe est gravius. Cur enim peccatum ignoratur nisi quia tam vehementis est concupiscentia, ut sibi nimis in obiecto peccati placeat, nec permittat rationem advertere ad gravitatem peccati, ne forte inde abducatur à voluptate vel commoditate qua fruitur. Quæ concupiscentiæ vehementia sicut non excusat à peccato, quando est præcipue consequens, ut supra demonstratum est, sic neque profus excusat ab ignorantia quæ inde sequitur. *Latet enim hoc voluntis*, inquit sanctus Petrus. Id est, volunt ignorare, quando ita volunt concupiscere ut ignorent id esse peccatum quod concupiscunt. Sicut qui negliget scire quod potest & quod tenetur discere, planè peccaret & talis ignorantia peccatum esset, ut sæpe iam ex D. Thoma probatum est; sic qui negligit concupiscentiam reprimere, qualis omnino est huius negligentia culpa, talis est & ignorantia, quæ non minus voluntaria censetur & noxia, quam vel ipsa ut dixi concupiscentiæ vehementia vel reprimendæ concupiscentiæ negligentia. *Qui negligit viam suam, mortificabitur.*

1. Pet. 3.

Prov. 19.

Sic itaque licet inimicum hostiliter oderint, licet amicum impudicè amant, licet aliqua debiti partem retineant, licet alienæ detrahant famæ; non sibi tamen videntur peccare, peccata hæc vel omnino ignorare vel omnino scire dissimulant, ne in contrarios scilicet cogantur transire affectus, quod profus nolunt hi qui suos habent affectus vehementiores quam ut putent eos posse deponere; Neque vero conscientiam ita stimulari sentiunt ut de his confiteantur aut à Communionem propterea se contineant, quia non sunt ita gravia ut vellet quod est appetit malum: nolent quippe mortem inimici procurare; nolent adulterare cum amato; nolent furto res proximi surripere: nolent detrahendo gravem infamiam notam inurete: sicque innocentes aut certe non ita nocentes sibi videntur ut sibi invident? atque ita quod erat declarandum, quæ putatur in carne vivens anima non vivit sed mortua est: & quæ non putatur mortua, magis moritur, dum Christum ad se veniente suscipit. Nam ut aptè ait sanctus Bernardus, *Qui magis mortuus eo qui fovet ignem in Domino, peccatum in Conscientia; nec sentis nec expavescit, nec excutit?*

Vide in 2. parte, In die Annuntiationis. Et in 3. p. Fer. 6. Hebdom. 14. ubi hæc exhibetur Veritas:

Et si in aliis concupiscentia sæpe peccatum minuit, in te tamen sæpius auget.

HAC HEBDOMADA, Quod refert sanctus Lucas sub finem Capitis decimi de Martha & Maria Sotoribus, non nisi ad hoc tempus contigisse notant Interpretes. Deinde verò ex sequentibus eiusdem Evangelistæ Capitibus undecimo, duodecimo & decimo tertio, seliguntur ea quæ nos facilius ad illud Unum necessarium, de quo apud Martham Christus egit, consequendum, velut ad finem media possunt inducere.

FERIA